

Arrest

nr. 231 393 van 17 januari 2020
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn op 8 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 mei 1970.

Op 14 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 5 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 op 12 september 2019 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2019 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornamen: [M.M.]

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 16.05.1970

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.03.2019 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde [H.G.L.M.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1444609) op naam van betrokkene, afgeleverd op 18.07.2017 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 14.10.2018*
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.08.2016, 02.08.2017, 05.02.2018, 15.05.2018, 27.08.2018 en 11.09.2018: echter, deze geldstorting is beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 06.10.2018 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat hij wél economisch actief was, zijnde als (vrachtwagen)chauffeur bij Attract Transportation. Bijgevolg blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor overige doeleinden.*
- bewijzen geldstorting en bewijs verzending pakket vanwege een derde aan betrokkene: deze storting is niet afkomstig van de referentiepersoon*
- bewijs geldstorting vanwege een derde aan een derde: deze storting is niet gericht aan betrokkene*
- rekeninguittreksels op naam van een derde voor de periode 08.11.2018 - 11.04.2019 met bijbehorende verklaring op eer waarin deze derde stelt dat hij in de periode oktober 2018 - maart 2019 zijn bankkaart in bruikleen heeft gegeven aan betrokkene: echter, dit is een loutere bewering; de storting die uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijken kunnen dan ook niet aanvaard worden als geldstorting aan*

betrokkene. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op de situatie in België.

- ongepersonaliseerde treintickets, kassatickets Station Market, Carrefour, Action, Asalam Supermarkt, Zeeman, Gamma, Hema, Colruyt, ...: deze documenten hebben geen aangetoonde link met betrokkene en/of de referentiepersoon. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op de situatie in België.

- boekingsbevestigingen Flixbus op naam van betrokkene voor een reis Antwerpen – Delft op 01.12.2018 en een reis Delft – Antwerpen dd. 09.12.2018

- polis reisverzekering Self Reliance verzekeringen op naam van betrokkene dd. 05.10.2018

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 14.03.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2.1. In een eerste middel, dat ten aanzien van de weigeringsbeslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“5.

De weigeringsbeslissing is in essentie gesteund op de overweging dat verzoeker niet zou aantonen dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of van haar ten laste was.

Dat verzoeker geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst wordt niet betwist.

6.

Dat verzoeker niet zou aantonen dat hij ten laste was van zijn zus in het land van herkomst, wordt wel betwist. De motivering in de bestreden beslissing is gebrekkig.

De bestreden beslissing stelt dat door verzoeker onvoldoende werd aangetoond

-dat verzoeker onvermogen was

-verzoeker ten laste was in het land van herkomst

-dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische Staat en over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

7.

Door zo te overwegen gaat de verwerende partij voorbij aan de door verzoeker neergelegde stukken.

Ten bewijze van zijn afhankelijkheid heeft verzoeker o.a. verschillende bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan zijn dossier gevoegd.

Uit deze stukken kan redelijkerwijze worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Dat de zus bepaalde stortingen uitvoerde, was uitsluitend ingegeven door de omstandigheid dat verzoeker niet in staat was in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Uit de loutere omstandigheid dat uit de werkgeversverklaring blijkt dat verzoeker economisch actief was, kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker niet ten laste was. Verzoeker werkte enkel op sporadische basis voor de betreffende werkgever en het inkomen dat hij genoot, volstond allerm minst om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, reden ook waarom zijn zus hem nog geld diende toe te sturen.

Behoudens vergissing werden ook de loonfiches van de referentiepersoon gevoegd. Minstens behoorde verwerende partij hiervan kennis te hebben aangezien deze referentiepersoon gelijktijdig met de aanvraag van verzoeker een verklaring van inschrijving als EU-onderdaan aflegde naar aanleiding waarvan zij haar loonfiches en arbeidsovereenkomst heeft neergelegd, (stuk 2 en 3) De referentiepersoon, zus van verzoeker, werd in bezit gesteld van de E-kaart waaruit dient te worden afgeleid dat zij economisch actief is en een professioneel inkomen verwerft en derhalve niet ten laste valt van de Belgische Staat. Verwerende partij behoorde zulks te weten aangezien het dossier en de aanvraag van verzoekster haar gekend zijn/ diende te zijn. De motivering van de bestreden beslissing is aldus gebrekkig en wijst op een onzorgvuldige totstandkoming waar deze overweegt dat er geen bewijs is opens de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Anderzijds komt het in het kader van huidige aanvraag niet aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat. De door verzoeker neergelegde stukken tonen genoegzaam aan dat hij ten laste valt van zijn zus en bovendien is het zo dat verzoeker — met het attest van immatriculatie- eenvoudigweg niet gerechtigd is op enige uitkering van de Belgische Staat zodat van hem ook niet het (negatieve) bewijs kan worden verwacht.

Het bewijs van onvermogen wordt ten slotte geleverd door de verschillende stortingen door de zus, welke noodzakelijk bleken voor verzoeker om te voorzien in zijn levensonderhoud. In Suriname worden

ten slotte geen attesten uitgereikt waarop vermeld wordt dat betrokkene geen eigenaar is van enig onroerend goed, zodat zulk attest eenvoudigweg niet kan worden overgemaakt.

De feitelijke beoordeling door de gemachtigde kan aldus niet worden bijgetreden aangezien de motivering de vereiste pertinentie mist.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. het redelijkheidsbeginsel dient te worden aangenomen.”

2.1.2. Het betoog van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de er te antwoorden dat verzoeker op 14 maart 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als broer van een Nederlandse onderdane. Hij diende aan te tonen dat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn zus, zoals voorgeschreven door artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet juncto artikel 47/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij aan die voorwaarde diende te voldoen.

Wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, dient opgemerkt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en dat het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze vereiste levert. Hierbij wordt ook gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, zie 43) De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent dienaangaande enkel een wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker wijst erop dat de geldstortingen wel noodzakelijk waren om in zijn levensonderhoud te voorzien, dat de Surinaamse autoriteiten geen attesten afleveren ter bewijs van het onvermogen en dat zijn tewerkstelling niet voldoende was teneinde zelf te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. In de bestreden weigeringsbeslissing werd het volgende gemotiveerd: “(…)” (eigen markering)

Verzoeker betwist niet dat zij geen bewijs van onvermogen heeft gevoegd bij zijn aanvraag. De loutere bewering als zouden de Surinaamse autoriteiten geen attest van geen eigendom afleveren is geenszins pertinent, nu dit niet gestaafd wordt door enig bewijs. Bovendien kon verzoeker het bewijs van onvermogen niet leveren, nu hij zelf verklaard heeft ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten in het kader van een visumaanvraag dat hij tewerkgesteld was als vrachtwagenchauffeur bij Attract Transportation. De vaststelling dat het bewijs van onvermogen, om het ten laste zijn van de referentiepersoon aan te tonen, niet wordt gevoegd, wordt niet weerlegd in het verzoekschrift. Evenmin wordt betwist dat de geldstortingen die in de bestreden beslissing beschreven worden als te beperkend, wel afdoende en noodzakelijk zouden zijn geweest zodat verzoeker in zijn levensonderhoud kon voorzien. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat het bewijs van onvermogen wordt vereist, zoals ook besproken in het volgende arrest:

“3.5. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogend diende te zijn en dat dit een bijkomende voorwaarde is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip “ten laste”: de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van de Raad nr. 96 935 van 12 februari 2013 maar zij in werkelijkheid doelt op het arrest van de Raad nr. 96 298 van 31 januari 2013, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoont dat de feiten die haar zaak kenmerken gelijklopend zijn aan de feiten die het door haar aangehaalde arrest kenmerken. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.” (RVV, arrest nr. 123.114 d.d. 25 april 2014)

Het is geenszins kennelijk onredelijk aan te nemen dat het begrip “ten laste” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon inhoudt, materieel of financieel en dat het daarbij kenmerkend is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Dit

bewijs heeft verzoeker echter niet geleverd nu enerzijds erop werd gewezen dat de verschillende geldstortingen van wege de referentiepersoon te beperkt waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs en anderzijds uit het dossier is gebleken dat verzoeker zelf economisch actief was. Waar verzoeker stelt dat zijn tewerkstelling zeer beperkt was en niet voldoende was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dient te worden opgemerkt dat dit op geen enkele wijze werd aangetoond.

Het toevoegen van de loonfiches van de referentiepersoon heeft geen enkele invloed op de inhoud van de bestreden beslissing daar ze geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het bewijs van onvermogen en het bewijs van ten laste zijn vanuit het herkomstland niet werden geleverd.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. Beoordeling van de Raad

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld in het kader van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepalingen is gestoeld.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De verzoekende partij betwist de motieven aangaande het deel uitmaken van het gezin niet. Zij gaat enkel in op de motieven omtrent het ten laste zijn.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

Wat de interpretatie van het begrip “ten laste” betreft, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9

januari 2007, par. 36). Echter blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij door de bestreden weigeringsbeslissing te nemen voorbij gaat aan de neergelegde stukken. Zij wijst erop dat zij verschillende bewijzen van geldstorting heeft neergelegd, waaruit kan worden afgeleid dat zij ten laste was van haar zus. Zij stelt ook dat haar zus deze storting enkel heeft uitgevoerd omdat de verzoekende partij niet in staat was om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Het loutere feit dat zij economisch actief was, betekent volgens de verzoekende partij niet dat zij niet ten laste was. Zij betoogt dat zij enkel op sporadische basis werkte en dat deze inkomsten niet volstonden om in haar levensonderhoud te voorzien. Verder wijst de verzoekende partij er ook op dat er wel degelijk loonfiches van de referentiepersoon werden voorgelegd en dat het niet aan haar toekomt om aan te tonen dat zij niet ten laste valt van de Belgische staat.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het ten laste zijn:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Suriname (R1444609) op naam van betrokkene, afgeleverd op 18.07.2017 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 14.10.2018
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.08.2016, 02.08.2017, 05.02.2018, 15.05.2018, 27.08.2018 en 11.09.2018: echter, deze geldstorting zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 06.10.2018 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat hij wél economisch actief was, zijnde als (vrachtwagen)chauffeur bij Attract Transportation. Bijgevolg blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat deze sommen aangewend werden voor overige doeleinden.
- bewijzen geldstorting en bewijs verzending pakket vanwege een derde aan betrokkene: deze storting zijn niet afkomstig van de referentiepersoon
- bewijs geldstorting vanwege een derde aan een derde: deze storting is niet gericht aan betrokkene
- rekeninguittreksels op naam van een derde voor de periode 08.11.2018 - 11.04.2019 met bijbehorende verklaring op eer waarin deze derde stelt dat hij in de periode oktober 2018 - maart 2019 zijn bankkaart in bruikleen heeft gegeven aan betrokkene: echter, dit is een loutere bewering; de storting die uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijken kunnen dan ook niet aanvaard worden als geldstorting aan betrokkene. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op de situatie in België.

[...]

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij in Suriname economisch actief was en een eigen inkomen heeft verworven. De loutere bewering van de verzoekende partij dat dit onvoldoende was om in haar

basisbehoeften te voorzien wordt niet gestaafd door enig begin van bewijs. Bovendien gaat de verzoekende partij met haar kritiek niet concreet in op de motieven aangaande de geldstortingen, namelijk dat deze te beperkt zijn om als afdoende bewijs aanvaard te worden. Door te verwijzen naar dezelfde geldstortingen om te stellen dat deze afdoende bewijs zijn van zowel het onvermogen van de verzoekende partij als de noodzakelijkheid van deze stortingen om te voorzien in haar basisbehoeften, gaat de verzoekende partij aldus volledig voorbij aan de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing. Het komt zodoende niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat *“hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*. Deze vaststelling is voldoende om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij haar kritiek aangaande de loonfiches van de referentiepersoon of het vereiste attest om aan te tonen dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat.

Met voormeld betoog weerlegt de verzoekende partij het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

Gelet op voorgaande bespreking en het feit dat de verzoekende partij niet betwist dat zij in het land van herkomst geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, wijst de Raad op het volgende. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden weigeringsbeslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. Het standpunt van de verzoekende partij:

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“8.

De bestreden beslissing bevat ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij betoogt dat verzoeker zich niet kan beroepen op een gezinsleven met zijn zus/ referentiepersoon m reden dat hij niet tot haar “kerngezin” (sic) zou behoren en er geen afhankelijkheidsrelatie zou zijn tussen hem en de referentiepersoon.

Verzoeker is evenwel de broer van de referentiepersoon en heeft er een bijzondere nauwe en affectieve band mee. Meer, verzoeker woont zelfs samen met de referentiepersoon en vormt er één huishouden mee. Dit is uiteraard een “sufficient close link ” om een gezinsleven tussen verzoeker en zijn zus te weerhouden (cfr. de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens).

Overigens is er wel een band van afhankelijkheid aangezien verzoeker afhankelijk is van het inkomen van zijn zus en derhalve door haar onderhouden wordt.

Verwerende partij behoorde aldus wél over te gaan tot een belangenafweging in de zin van art. 8 EVRM, hetgeen zij evenwel verzuimd heeft te doen zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker wijst op het gezinsleven met zijn zus, terwijl in beginsel de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op heeft het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“[...]” (eigen onderlijning)

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt bovendien dat verzoeker er niet in is geslaagd om de vaststelling dat “(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging” te weerleggen.

Een familieleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. Beoordeling door de Raad

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten

hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing(en).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij beroept zich op haar voorgehouden gezinsleven met haar Nederlandse zus, de referentiepersoon. Zij stelt dat zij een bijzonder nauwe en affectieve band heeft met haar zus en wijst er tevens op dat zij ook met haar zus samenwoont. De verzoekende partij meent dat er wel degelijk sprake is van een band van afhankelijkheid, daar zij afhankelijk is van het inkomen van haar zus.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar zus.

In het bestreden bevel wordt het volgende gemotiveerd omtrent het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij: “*Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.*”

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. De verzoekende partij gaat er met haar kritiek aldus aan voorbij dat er wel degelijk een belangenafweging werd gemaakt. De verwerende partij is echter van oordeel dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. De loutere bewering dat de verzoekende partij nauwe banden heeft met haar zus en dat zij wordt onderhouden door haar zus, kan de motieven van het bestreden bevel niet weerleggen. Immers blijkt uit het eerste middel dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was/is van haar zus.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij samenwoont met haar zus, gaat zij voorbij aan de afweging in het bestreden bevel, namelijk dat zij *“een volwassen persoon [is] waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn”*.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. Verder betwist de verzoekende partij niet dat haar legaal verblijf is verstreken. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, te schragen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld aangaande één van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS